

1. KARNY (6) *ai*

a jasne (w tym 1 r. błędne znakowanie).

sg m N karny (1). ◇ n N karné (2); -é (1), -(e) (1). ◇ pl N subst karn(e) (1). ◇ A m pers karn(e) (2).

Sł stp, Cn notuje, Linde XVII – XVIII w.

1. Posłuszny, zdyscyplinowany; disciplinosus, emendabilis, bona disciplina exercitus Cn (4) :

W połączeniach szeregowych (4): A téz ledwe fye kiedy dźięć vrodźiło/ Coby łálki rodziców fwyh ták godné było. Ochędożné/ poľufzné/ kárné/ nie piefzczoné KochTr 11; GórńRozm D4; Wielkie téz ieft łzczęście Rzeczypoľpolitey/ gdy ma ludźie cnotliwe y bogoboyne/ y kárne SkarKazSej 686a, 698b.

2. Wykonywany za karę (1) : Y ták w tey wielkiey miłości ząwiązáła fię *poenalis satisfactio* karne dofyć vcżynienie WysKaz 29.

3. Podlegający karze (1) : Castigabilis, Kárny/ álbo godny karánia. Mqcz 415c.

Synonim: 1. posłuszny.

Cf NIEKARNY

MM